

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 3/2015-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], všetci [REDACTED], zastúpení Advokátskou kanceláriou GOGA a spol., Žriedlová 3, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Tomáš Goga, MBA, vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv na súdnu ochranu zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 620/1999 a jeho rozsudkom z 25. februára 2011 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 16/2013 a jeho rozsudkom z 3. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2013 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], všetci [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), doplnená na základe výzvy ústavného súdu písomným podaním doručeným 15. apríla 2014, ďalej doplnená písomným podaním doručeným 10. a 30. decembra 2014, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a „čl. 48 ods. 2 ústavy“, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 620/1999 a jeho rozsudkom z 25. februára 2011 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 16/2013 a jeho rozsudkom z 3. septembra 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia vystupovali ako odporcovia v konaní o zaplatenie sumy 7 756,90 € s príslušenstvom a o protinávruhu sťažovateľov o zaplatenie sumy 30 145,09 € s príslušenstvom vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 620/1999 z 25. februára 2011. Okresný súd v uvedenej veci rozhodol rozsudkom z 25. februára 2011 (ďalej aj „rozsudok súdu prvého stupňa“) tak, že sťažovateľov zaviazal spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi sumu 3 723,21 € so 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 16. februára 1999 do zaplatenia, sumu 43,82 € so 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 17. novembra 1998 do zaplatenia a sumu 3 518,40 €

so 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 26. júna 1999 do zaplatenia, proti návrh sťažovateľov z 26. apríla 2006 zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že výrok o povinnosti sťažovateľov plniť žalobcovi potvrdil a zmenil výrok súdu prvého stupňa o trovách konania tak, že sťažovatelia sú povinní naraďiť žalobcovi trovy konania v sume 3 971,20 € na účet právnej zástupkyňi žalobcu.

Sťažovatelia v sťažnosti namietali, že okresný súd, ako aj krajský súd vec nesprávne právne posúdili, keď ignorovali podľa ich názoru rozhodujúce právne skutočnosti pre posúdenie ich nárokov. V tejto súvislosti namietali a spochybňovali vznik nároku žalobcu na zaplatenie zostávajúcej ceny diela, pretože podľa ich názoru dielo už v čase odovzdania vykazovalo vady, následne si uplatnili nároky z väd diela jednak písomne u žalobcu a jednak na jednotlivých pojednávaniach. V nadväznosti na uvedené považovali odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu za nedostatočné, arbitrárne a z ústavného hľadiska neudržateľné, porušujúce ich označené práva. Právny zástupca sťažovateľov v doplneniach sťažnosti sťažovateľov postupne rozširoval právnu argumentáciu v prospech vyslovenia porušenia označených práv, keď poukazoval na to, že odovzdanie a prevzatie diela jedným zo sťažovateľov bolo právne bezvýznamné, keďže dielo vykazovalo v čase odovzdania vady, teda nebolo riadne ukončené. Právny zástupca v poslednom doplnení sťažnosti sťažovateľov ďalej spochybňoval uzatvorenie zmluvy, uzatvorenie dohody o voľbe práva, ako aj samotné prevzatie diela jedným zo sťažovateľov, keď poukázal na to, že ostatní sťažovatelia ho na takýto úkon nesplnomocnili.

Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom v takomto znení:

„1. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj základné právo vlastníť majetok upravené v článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky a právo na ochranu majetku upravené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11 sťažovateľov: 1. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvalé bytom: [REDAKOVANÉ], 2. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvalé bytom: [REDAKOVANÉ] a 3. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvalé bytom: [REDAKOVANÉ] postupom a rozsudkom Okresného súdu Poprad č. k. 18C/620/1999-497 zo dňa 25.2.2011, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/16/2013-591 zo dňa 3.9.2013; boli porušené.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove ako súdu odvolacieho č.k. 11Co/16/2013-591 zo dňa 3.9.2013 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľom sa priznáva náhrada trov konania vo výške 340,09 Eur vyčíslenia ktoré sú Okresný súd Poprad a Krajský súd v Prešove povinní spoločne a nerozdielne uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov [REDAKOVANÉ] do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by

bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

1. Pokiaľ ide o napadnutý postup okresného súdu a jeho rozsudok sp. zn. 18 C 620/1999 z 25. februára 2011, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označený napadnutý rozsudok okresného súdu a ani jeho predchádzajúci postup, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľom ochranu ich právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu sp. zn. 18 C 620/1999 z 25. februára 2011 a jeho postupu, ktorý mu predchádzal, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

2. Sťažovatelia vo vzťahu k napadnutému postupu krajského súdu a jeho napadnutého rozsudku predovšetkým namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata ich argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (*mutatis mutandis* II. ÚS 71/97).

Námietku sťažovateľov týkajúcu sa arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia krajského súdu uvedená v odôvodnení napadnutého rozsudku je dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovatelia majú na celú vec odlišný názor a s napadnutým rozsudkom krajského súdu nesúhlasia. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľov.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku sťažovateľov, a právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade mal žalobca nárok na zaplatenie zvyšku diela, ako posúdil nárok sťažovateľov vyplývajúci z väd diela a prečo bolo v okolnostiach prípadu nevyhnutné zamietnuť uplatnený protinávrh sťažovateľov. Miera interpretácie dotknutých ustanovení zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) vo väzbe na rozhodujúce skutočnosti prípadu je adekvátna

a rešpektujúca predmetnú právnu úpravu. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom rozsudku krajského súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľov s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Pokiaľ sťažovatelia tvrdili, že písomná zmluva o dielo bola doplňovaná ústnou dohodou, a preto súd nesprávne túto časť dohody právne posúdil ako ústnu zmluvu o zhotovení veci, tak k uvedenému ústavný súd dodáva, že tento právny záver súdu plne rešpektuje dohodu strán zaznamenanú v dodatku k zmluve o stavebnom diele č. 3/70/98, ktorá viazala rozsah prác na položky zaznamenané v stavebnom denníku. Ostatné navyše práce boli dohodnuté ústne a odsúhlasené stranami na základe súpisu vykonaných prác. Z uvedeného dôvodu tieto „navyše“ práce nebolo možné považovať za práce v zmysle dodatku zmluvy o stavebnom diele č. 3/70/98, preto sa na ne nevzťahoval režim vzťahujúci sa na zmluvu o dielo podľa Obchodného zákonníka. Ďalšou námietkou sťažovateľov bolo tvrdenie, že písomné odovzdanie a prevzatie diela je irelevantné z hľadiska uplatneného nároku žalobcu na doplatenie ceny diela, pretože dielo v čase odovzdania nepochybne vykazovalo vady, teda nedošlo k jeho riadnemu ukončeniu v zmysle § 554 ods. 1 Obchodného zákonníka, a preto žalobcovi nevznikol nárok na doplatenie ceny diela. K uvedenému argumentu sťažovateľov ústavný súd uvádza, že pri vadnom plnení a pri prevzatí diela objednávateľom nedochádza k zániku záväzku. V prípade, keď objednávateľovi nevzniklo právo odstúpiť od zmluvy alebo ho nevyužil, dochádza k zmene záväzku na nároky vzniknuté z vadného plnenia (pozri Oľga Ovečková a kolektív: Bratislava: Obchodný zákonník. Komentár. Druhé, doplnené a prepracované vydanie. IURA EDITION 2008. s. 489). Je nepochybné, že sťažovateľ Ing. Vinár prevzal dielo aj s vadami, preto záväzok žalobcu sa transformoval do nárokov z väd, ktoré si sťažovatelia písomne uplatnili spolu aj s voľbou nároku, ktoré vo veci konajúce súdy aj vo svojich rozhodnutiach

zohľadnili. Skutočnosť, že následne sťažovatelia zastúpení v konaní pred všeobecnými súdmi advokátom na jednotlivých súdnych pojednávaniach postupne reklamovali a namietali ďalšie vady diela bez ďalšieho ako súčasť ich právnej argumentácie a až v roku 2006 procesne relevantným spôsobom uplatnili nárok z väd vo forme protinávrhu, je možno pripísať taktike ich obrany, za ktorej výsledok nesie zodpovednosť ich právny zástupca, preto súdy nepochybili, keď sťažovateľmi uplatnený návrh zamietli z dôvodu premlčania.

Vo vzťahu k ďalším námietkam sťažovateľov týkajúcim sa nedostatku splnomocnenia na uzavretie zmluvy o dielo, na dohodu o voľbe práva, ako aj na nedostatok splnomocnenia na prevzatie a odovzdanie diela ústavný súd konštatuje, že tieto námietky nemohol brať do úvahy, pretože táto argumentácia nebola uplatnená v konaní pred všeobecnými súdmi a bola použitá prvýkrát až v konaní pred ústavným súdom. Z uvedeného dôvodu tieto námietky sťažovateľov ústavný súd vyhodnotil ako neprípustné.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľov v časti, v ktorej namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu považujúc ho za arbitrárne, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Pokiaľ ide o napadnutý postup krajského súdu, námietka sťažovateľov bola v tomto smere nekonkrétna, vágna. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že v postupe krajského súdu nenašiel nič, čo by indikovalo možné porušenie označených práv sťažovateľov, preto ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti sťažovateľov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. Sťažovatelia namietali aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že označené práva sú právami hmotnej povahy.

Vo vzťahu k námietke porušenia týchto označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozsudkom odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

4. Sťažovatelia namietali aj porušenie svojho základného práva „*na súdnu ochranu... podľa čl. 48 ods. 2 ústavy*“ napadnutým postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozsudkom. Ústavný súd konštatuje, že čl. 48 ods. 2 ústavy upravuje viacero základných práv a vzhľadom na nedostatok akejkoľvek argumentácie v sťažnosti súvisiacej s citovaným článkom ústavy nie je možné ani zistiť, ktoré konkrétne parciálne základné právo obsiahnuté v predmetnom článku mali sťažovatelia na mysli. Inými slovami, sťažovatelia v sťažnosti neodôvodnili namietané porušenie označeného článku ústavy a ani neidentifikovali základné právo obsiahnuté v predmetnom článku ústavy, ktoré malo byť postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozsudkom porušené.

Keďže sťažnosť v tejto časti neobsahuje identifikáciu konkrétneho základného práva obsiahnutého v čl. 48 ods. 2 ústavy ani kvalifikované odôvodnenie, teda nespĺňa podstatné zákonom predpísané náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde, ústavný súd sťažnosť v tejto časti preto odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2015